

L'estel



**CENTRE
EXCURSIONISTA
DE
CASTELLÓ**



Nº 6 JUNY-1994



Barranc de «Aguas Limpias» - GR11

Foto: ANNA BUESO

— Portada: Barranc de Aspe.

— Foto: Rosa García.

— Les opinions dels autors no han de coincidir necessàriament amb les del Consell de Redacció.

L'ESTEL - N.º 6 - JUNY 1994

EDITA: C. E. C. Centre Excursionista de Castelló.

ADREÇA: C/ Isabel Ferrer, 60. Tel. 23 44 90. Castelló.

DIPOSIT LEGAL: CS-77-1993.

EQUIP DE REDACCIÓ: Santiago Aragón, Enric Forcada, Xavier Muñoz, Dolors Usó, Ismael Piquer, Anna Bueso, José Dàvila.

COORDINACIÓ: Rosa Garcia.

IMPRESSIÓ I MAQUETACIÓ: Impremta La Gavina.

— Aquesta revista està confeccionada amb paper reciclat 100 x 100.

Í N D E X

	<u>Pàgines</u>
Editorial	1
Un dia de Marxa	2
Activitats trimestre passat	4
Viatge Africà	5
Relacions amb altres entitats	7
Avui parla... ..	8
Indicacions pràctiques per a la marxa.	12
Activitats previstes	14
Foto fantasma	17
Passatemps i calaix de sastre	18
Racó del soci	20

EDITORIAL

PER ENTENDRE L'EXCURSIONISME

Per començar aquest número que obre la porta de l'estiu, hem cregut convenient presentar una carta que Francesc Esteve, soci fundador, va adreçar al Centre Excursionista de Castelló en 1989. Un poc empesos pels darrers «accidents» que s'han produït en contra dels llocs que molt sovint freqüentem (parle dels incendis de Borriol, Lhucena, Vilaformosa, Castell de Vilamalefa, etc.), i també perquè creiem que aquesta carta exposa, d'una manera clara i senzilla, el que és el veritable sentit de l'excursionisme, que enriqueix aquell qui el practica sense fer mal, ens hem decidit a transcriure aquest text, i esperem que el llegiu amb els ulls de l'ànima:

• AL CENTRE EXCURSIONISTA

«Quan encara era jo un infant, ja complerts els deures escolars, en el temps que em restava lliure solia fer excursions, costum que deixà la seva empremta al meu cos i, més encara, a l'esperit. I és que per a mi l'excursionisme sempre tingué el doble caràcter de ser un exercici físic, que m'enfortia fent-me guanyar salut, i ensem em feia sentir el deler de veure allò rellevant i de mèrit o curioses romanalles pretèrites, la formació geològica que calcificava, els bells paisatges del meu entorn que, ai!, ja no hi són, al riu, a la muntanya, a la vora de la mar..., tractant amb gent ocupada en els quefers de cada dia o compartint alegries festívoles. Així anava entenent el nostre País, em sentia en ell i, com millor el coneixia, més l'estimava. Puc dir per experiència personal que l'excursionisme és una gran escola per formar gent sensible a la cosa pròpia, que són els veritables patriotes, i també observadors reflexius, que passen a ser estudiosos investigadors, sense que per això perda el seu caràcter esportiu.

Hi ha un excursionisme que dóna preferència a l'exercici físic, fomenta sentiments altruistes i solidaris, té grans virtuts..., però és d'importació i no acaba d'encastar-se en la nostra gent.

Més para-militars són els excursionismes estatals, que poc superen el campament a toc de trompeta; o el de les festes campestres, de signe polític i sectari.

Per mi són les modestes agrupacions locals les qui millor practiquen aquell excursionisme integral que educa el cos i l'ànima, com s'ha fet a Castelló, primer des del Centre Excursionista, i després per l'Agrupació que nasqué en la post-guerra superant els entrebancs, com algun membre d'aquell temps recordarà. En tals casos vaig ser dels qui prengueren la iniciativa, i en el darrer, per gestió meua, es varen resoldre favorablement els tràmits oficials.

Però sempre vaig ser un caminant curiós per saber i conèixer, interessat especialment per les romanalles arqueològiques, i preferia anar sol per moure'm com vulguera. Hi ha al Centre d'altres excursionistes que feren el mateix amb resultats molt estimables.

Siga per grups o en solitari, que el Centre segueixa amb el seu excursionisme integral, que enforteix el cos, eixampla el cor, il·lumina el pensament i ens fa valencians dignes, perquè sentim el goig de ser-ho.

És la raó de la meua modesta aportació.

Castelló, maig de 1989.

Signat: FRANCESC ESTEVE.»

UN DIA DE MARXA

URBANITZACIÓ LES PALMES
CASTELL DE MONTORNÉS
CONVENT DEL DESERT
COLL DE LA MOLA
URBANITZACIÓ LES PALMES

Aquesta és una excursió circular; se surt d'un lloc i es torna al mateix; encara que al començament és una excursió dura (durant 30 minuts), després és suau i es pot gaudir del paisatge de les nostres terres a la vora de la mar; hom pot seure al Castell de Montornés i, obrint els ulls de la fantasia, experimentar la satisfacció per la bellesa que els nostres avantpassats sentiren, en contemplar les terres que s'escampaven als seus peus; hom pot ser, durant l'estona que vulga, el senyor de Montornés, i recordar els seus desitjos per la Infantona, filla del rei Barbut; i aquesta és una història que el nostre lletraferit Josep Pascual i Tirado ens deixà escrit al seu llibre *Tombatossals*, i del qual, en aquests dies, es celebra l'aniversari del naixement. I després de passar pel costat del convent dels Pares Carmelites, hom pot pujar al Coll de la Mola, on el paisatge de la mar i de l'interior sembla que s'ajunta agafat per la mirada.



Panoràmica del Desert de les Palmes

Foto: ANNA BUESO

CAL RECORDAR QUE PER A SEGUIR ELS TEMPS QUE HI HA ALS PLÀNOLS-CROQUIS, CAL PORTAR CRONÒMETRE, I, CADA VEGADA QUE ENS PAREM, DEVEM PARAR-LO I TORNAR A POSAR-LO EN MOVIMENT QUAN TORNEM A CAMINAR; EN CAS CONTRARI, NO SERVEIXEN DE RES ELS TEMPS MARCATS.

H O R A R I

Total	Parcial
00.00'	00.00'

Comencem a caminar a l'acabament de la Urbanització Les Palmes, que s'anomena Avda.

Les Palmes, just on s'acaba l'asfalt i comença la pista de terra; anem per la pista de terra; anem per la pista de terra a l'esquerra, passem una caseta que sembla de l'aigua, i una pista que baixa al barranc més al fons; gairebé contra el barranc hi ha un mas i a continuació una pista a l'esquerra, que creua el barranc i puja; és per aquesta pista que vindrem.

00.02' 00.02'

A la dreta de la pista, puja un sender molt marcat, per entre bancals i pinar; puja fort i en alguns trams xicotets es perd; hem de vigilar, ja que cal pujar fins el coll, des d'on es veurà el castell de Montornés en aquest coll, a la vista del castell, el sender es divideix en alguns senders més; cal anar en direcció al castell sense perdre'l de vista; quan estiguem baix d'ell, pujarem un poc per la dreta per un sender.

00.30' 00.28'

Arribem a la segona murada del castell, la part més alta; després d'assaborir una estona el paisatge i d'imaginar com seria la vida i el castell a l'època del seu esplendor, baixarem per la murada que mira a la torre circular, que està separada del castell; hi ha un sender que se veu des de dalt, que va en direcció a la carretera del Desert; a la dreta del sender, després del barranc, hi ha un altra torre de planta quadrangular; hem passat la torre i ara anem per la carena que mira a les instal·lacions de la Bartola (conjunt d'edificis plens d'idees i buits de realitats, posats en un lloc meravellós).

00.48' 00.18'

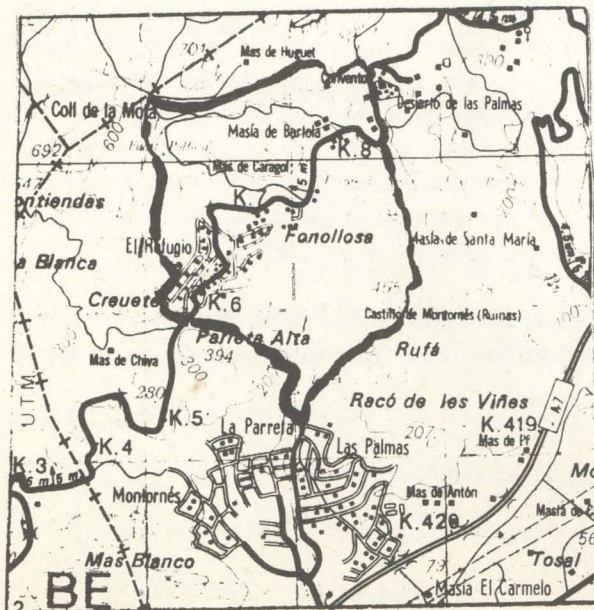
Apleguem a la carretera asfaltada que, des de Benicàssi, va a la Magdalena (o a l'inrevés); al davant tenim el mas de Feliu; anem cap a la dreta per la carretera fins que apleguem a l'altura del convent dels Pares Carmelites.

00.52' 00.04'

Agafem la carretera que puja a l'ermita de Sant Miquel, al Bartolo (Mont Soliu, com diuen els mariners); quan comença a pujar, a l'esquerra, puja un altre camí asfaltat que va a la casa de repòs, el seguim; en aplegar a la casa de repòs, a la dreta, puja un sender; el seguim i, pel costat d'una petita ermiteta quasi en runes, apleguem.

00.56' 00.04'

A l'ermita del Carme; comença una mena d'amurallament que seguim fins que apleguem a la vista d'uns corrals; creuem la murada per un tros enrunat; passem els corrals pel costat d'on venim; continuarem pel davant, per un sender; deixarem un xicotet roquera a la dreta; creuarem tres barranquissos.



EXCURSIÓ - URBANITZACIÓ LES PALMES - CONVENT
COLL DE LA MOLA - URBANITZACIÓ

01.07' 00.11'

Apleguem a la pista que, des del restaurant «Bruno», va a la Pobla; cal seguir per la pista a la dreta, en direcció al Coll.

01.14' 00.07'

Apleguem a una fonteta: la fonteta del Coll de la Mola (és pobra, però honrada); continuem per la pista fins que

01.18' 00.04'

apleguem al Coll; abans hem deixat una pista a la dreta, que va al Bartolo. En aplegar al coll, si continuàrem recte, aniríem a la Pobla Tornesa; nosaltres anirem per la pista de l'esquerra, que baixa; deixarem pistes a dreta i esquerra, com veureu al plànol; el paisatge, encara que cremat, és d'una extraordinària bellesa.

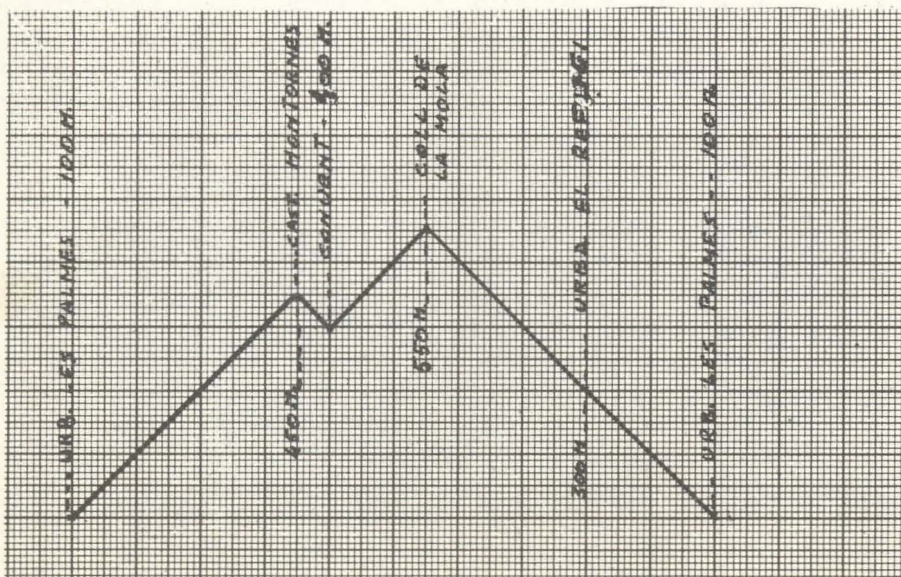
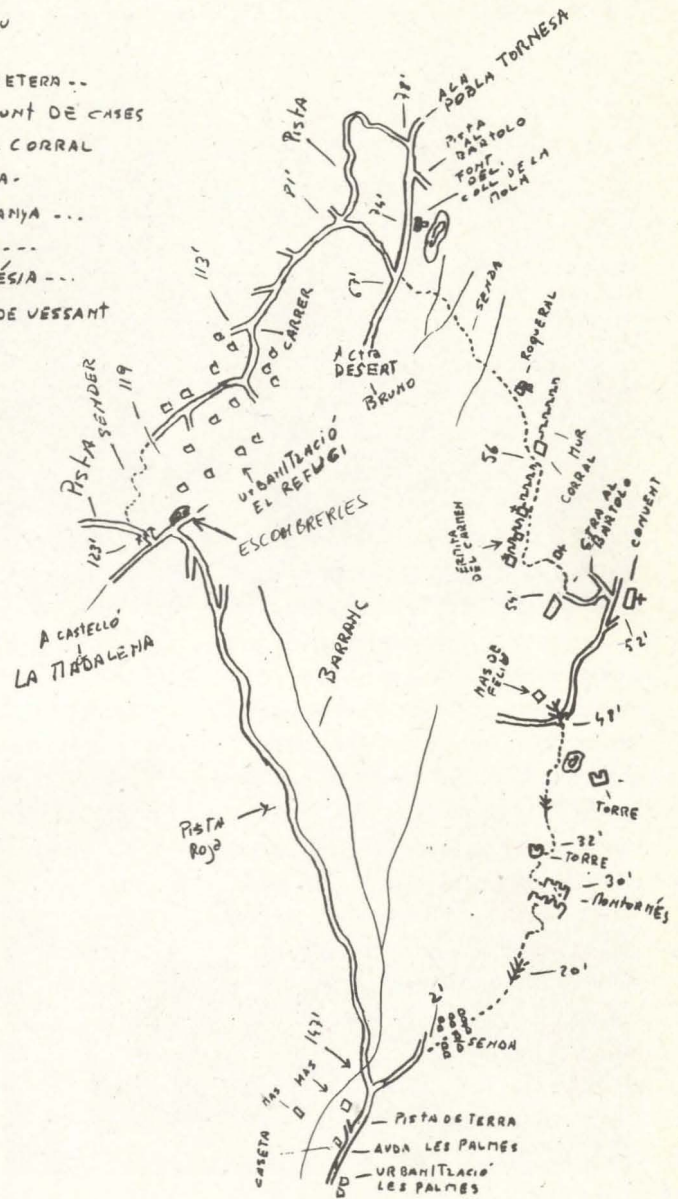
01.53' 00.35'

Apleguem a la urbanització «El Refugio»; quan apleguem a les primeres cases anem a l'esquerra; després a la dreta fins que s'acaba el carrer.

01.59' 00.06'

Comença un sender que baixa fins una pista; a uns metres se surt a la carretera de Benicàssi a la Magdalena; continuem uns metres per la carretera asfaltada, en direcció al Desert, és a dir a l'esquerra; i a la dreta, davant dels bidons

- PARET ANURALLADA
- CASTELL - TORRE
- BARRANC - RIU
- SENDER
- == PISTA - CARRETERA --
- POBLE - CONJUNT DE CASES
- CASA - MAS - CORRAL
- xxx TANCA - PORTA -
- Tossal - puntanya ...
- FONT - AIGUA ---
- ERMITA - ESGLESIA ---
- COLL - CANVI DE VESSANT
- BANCALS

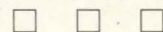


de les escombreries de la urbanització «El Refugio», comença una pista de color roig (degut al terreny de rodono en el qual s'assenta); és una pista que baixa; la seguim.

02.27' 00.28'

Apleguem al barranc i, després d'un centenar de metres, acabem l'excursió al mateix lloc d'on començarem.

Per PACO NAVARRO



ACTIVITATS DEL TRIMESTRE PASSAT

(Un record fotogràfic)



Mont Caro - Beseit



Pujada a peu a Penyagolosa en 1 dia



Montserrat



Peregrins Catí - Castellfort



*Actes 2on centenari mesurament Meridià
Sant Miquel (Bartolo)*



*Miradors de Ventosa
Alto Tajo*

VIATGE AFRICÀ

La curiositat del viatger, la joia de contar i l'enyor de les terres on s'ha viscut un cop finalitzat el viatge, la percepció d'uns contrastes en els quals es vol aprofundir, l'observació atenta d'uns ulls que després, en escriure'ls, pintaran amb tocs molt breus els més petits detalls; l'escoltar acurat de llegendes que ajuden a comprendre les cultures diferents i a estimar-les; les dificultats, que agermanen els viatgers i suposen la revifalla de les energies més amagades per defensar-se de les dificultats. Tots aquests elements formen el llibre de Tomàs Escuder, *Viatge Africà* (Barcelona, «Barcanova», 1993), del qual hem extret el passatge següent del capítol «Miratges del desert», que tot seguit us oferim. Millor que cap altre, aquest capítol és un exemple de tot allò que sentim quan viatgem, explorem i descobrim en un itinerari que, a poc a poc i sense adornar-nos, esdevé interior a tots nosaltres.

• • •

«EL MIRATGE DEL DESERT»

Passàvem dies fent via pel desert, que era groc, de sorra groga i calenta com el foc, i amb temença sospitàvem que els primers miratges no trigarien a presentar-se. Tot ho presentíem, i la cosa ens feia estar entre excitats i



porucs. No sabíem ben bé com seria allò. D'altra banda, la sola certitud era que els miratges farien acte de presència. Intentàrem de viatjar de nit, però moltes raons; la calor no era tan intensa i creïem que d'aquesta manera podríem eixir més prompte del desert. Algú va comentar com així tampoc no veuríem miratges, entre content i esglaiat. Qui sap si fins i tot de nit se'ns en presentaria un que ens allunyaria del nostre camí?

Poc a poc en parlàrem sense voler donar-li gaire importància. Un company al meu costat va trencar el silenci; crec que feia temps que s'ho rumiava.

—En darrer terme, un miratge sempre és un miratge i mai no podrà ser cap altra cosa.

—Sí, però llavors ningú no sap si és un miratge o no —va afegir un dels que anàvem al davant.

La resposta no era una rèplica a l'afirmació anterior; era, així ho crec, la constatació per part de cada un de nosaltres que el miratge era realment una força imprevista.

La por de tots era saber si seríem enganyats o no, si sabríem distingir els miratges de la realitat. Crec que aquest era el vertader sentit del neguit general. Era evident que si érem enganyats i seguíem un camí equivocat, ja mai més no podríem tornar arrere.

—Avui no hem vist encara cap miratge. No creieu que és un bon signe?

Aquesta vegada no hi hagué resposta.

Al migdia va aparèixer. Algú el va veure de cop, sense transició. No va poder dir sinó: «Mireu, mireu...», i tots miràrem.

Enormes quantitats de cotxes. Uns

BANCAIXA

Castelló - Caixa d'Estalvis de València, Castelló i Alacant

damunt dels altres; n'hi havia de nous i de rovellats, però milers i milers de cotxes. L'horitzó era ple de cotxes morts. I pareixia que els cotxes acabarien repel·lint-nos a tots. Nosaltres, vencedors del desert.

Tenim molta calor, i la vista cansada de mirar al davant cap al pròxim pal, i estem cansats; a més d'això, cal treure una vegada i una altra el cotxe de la sorra, i un poc després torna a enfonsar-s'hi.

Malgrat les aparences, el desert no és buit del tot encara. Ens acostem a unes tendes.

Ens havíem d'aturar més endavant; també podem aturar-nos ací. L'home que primer s'acosta és un tuareg vestit molt pobrament amb l'espasa al cinyell. Li parle en francès i no m'entén. Bé; ens entendrem amb les mans i el cos. El tuareg es queda parlant amb els nostres i jo m'estime més d'anar a la tenda, on són les dones i els xiquets. «Duré unes galetes», pense, «potser no tenen gaire per menjar».

La tenda són unes pells lligades a un pal, amb el terra de sorra, calenta durant el dia i freda a les nits. Una tetera, unes pells de cabra: això és la casa.

I quina fam tenen! Una fam sense fi, una fam de segles. Somriuen, somriuen tots. Ara, ací, sota aquestes

pell, en aquesta casa en ple desert entenem sense paraules.

Què us podria deixar de mi? Després, les tendes, les vostres cases, es faran cada volta més xicotetes, fins que es perdran, i jo em perdré.

Aquesta nit voldria ser pedra del desert.

Passem dies avançant molt a poc a poc. No podem més, estem cansats. El sol, el sol, el sol, el sol.

Per què no poden ser a un costat el dia amb el sol, i a l'altre la nit amb la lluna i els estels? Llavors, en tindre calor, podríem passar d'un costat a l'altre a cada moment, i seria un gran descans.

Les pedres, les pedres, les pedres, sempre les pedres. Cap no em diu res, jo que he estat tants anys pedra!...

Quins éssers són aquestes pedres? Un temps, un altre temps, sense dubte, serien el que jo ara sóc...

No cal avançar més per avui, millor dit, no podem alenar. Encara és mitja vesprada, però amb el vent no pot fer-se res. A dalt, el cel és clar, però a ras de terra és impossible de veure a un pam de lluny. Bufa de tots els cantons, tot ho colga, no valen amagatalls.

Mitjanit. El vent no para, no ha parat ni un sol moment. Dormim malament. Amb la foscor el vent pareix més fort o almenys ens sembla que fa més soroll.

De matinada. El vent no ha amainat gens i ja no sabem on ens hem de refugiar. Eixim el menys possible i estem en silenci, que fa encara més gran la veu del vent.

És el vespre. No ens hem mogut en tot aquest temps. Alenem pausadament com si volguéssim anar en contra d'aquest diable.

Nit una altra vegada. Vent!

I la mare mira pels seus fillets amb el cap rapat a trossos i pobres robes negres al damunt; i la mare, vellarda, deixa veure el seu rostre amb discreció mentre tots somriuen. La més majoreta du sis trenes a cada banda i és més viva que les altres, corre amunt i avall i no deixa de mirar-me. Polseres, anells, arracades, motius argentais. Feta de pedra porten penjada al coll la creu d'Agadèz, i carn eixuta arrapada als ossos. La vida i la fam.

L'home ens vol vendre l'espasa. El seu orgull. Per un pessic de menjar i uns cigarrets. Jo no sé com els gennun ho permeten, ell que és un tuareg alt i tal vegada noble.

Amb uns altres acudits a darrera hora farem un te i menjarem el que nosaltres portem. Un te de menta dolç i embafós, fort i poca quantitat. Com calma la set!

Amum, adéu. No hem estat molt temps junts, però ha significat un temps molt bell. He après tant i tant, he atés tant i tant...! Tu saps quant m'has ensenyat? «Amum, adéu, adéu.»

El cotxe penetra arreu per aquesta terra, però queden indrets llunyans on les caravanes creuen el desert com d'ençà de segles, a ple sol, caminant d'un pou a l'altre, d'un oasi, única font de vida, a un altre; seguint pistes que sempre s'han seguit. Engrandint la seua història, fent més ampla cada vegada la seua misèria; caminant descalços per damunt les pedres. I a la fi de l'etapa es prepararan un te, menjaran un poc i, arraulits a la vora del foc, xerraran una estona. A la nit, a descansar, que amb el nou dia caldrà fer un altre llarg camí.



RELACIONS AMB ALTRES ENTITATS

• NOGUERA ASOCIACION DE DESARROLLO RURAL COOP. V.

Es tracta d'una experiència d'Economia Social que es desenvolupa dins l'àmbit rural de les comarques interiors de l'Alt Palància i l'Alt Millars. Són comarques que presenten una tipologia característica de les zones deprimides:

- Destrucció del teixit social.
- Desequilibri econòmic i d'infraestructura i serveis.
- Poca rendibilitat de les activitats tradicionals.
- En general, un sentit de fatalisme històric dels seus habitants.

Damunt la base d'una Cooperativa extingida i amb la seua seu al Mas de Noguera, el 1990 Noguera ADR Coop. V. va començar les seues activitats amb la voluntat que tenien els seus socis de viure i treballar dins del medi rural i natural on es troba, cercant alternatives reals a la situació més amunt esmentada.

Els seus objectius i activitats es basen en la convicció de promoure un desenvolupament integral i equilibrat

a aquestes zones mitjançant l'armonització de viabilitat econòmica i defensa i conservació del medi natural i el seu patrimoni socio-cultural. Tot això permet un desenvolupament sostingut que evita la destrucció i l'exhauriment dels recursos que es tenen a l'abast; és a dir, que el desenvolupament econòmic i la conservació han d'anar units.

Fruit d'aquesta tasca duta a terme durant tres anys, a aquesta cooperativa li fou atorgat, l'any 1993, el primer lloc del Premi a la Gestió Innovadora.

El Mas de Noguera compta amb les **Instal·lacions** següents:

- Alberg amb habitacions de 4-6 persones.
- Sala d'ús múltiple de 100 m² amb terra de fusta.
- Serveis sanitaris i dutxes amb aigua calenta.
- Menjador i cuina.
- Taller d'Energies Renovables. Generadors eòlic i solar.
- Depuradora d'aigües.
- Centre de Recursos. Biblioteca. Aula d'audiovisuals.
- Granja amb diversos animals...

ACTIVITATS

Totes elles es basen en els recursos propis de l'entorn, les seues instal·lacions i el seu equip humà, la qual cosa permet un ventall d'experiències, com ara:

— Educació ambiental.

— Formació en tècniques rurals i mediambientals.

— Turisme rural - Temps lliure.

— Estatges variats.

• • •

I més concretament:

- **Estatges escolars i de vacances.**
- **Cursos de formació per joves i adults:** Agricultura biològica; apicultura; turisme rural; monitors mediambientals; plantes aromàtiques i medicinals; transformació de productes naturals...
- **Senderisme:** Hi ha una xarxa molt completa de senders degudament senyalitzats i acondicionats: GR7 i PRV 62 i 63.
- Camps de treball mediambientals.
- Rutes en bicicleta.
- Varietat d'estatges, reunions de treball, trobades, jornades.

SCHWEIZ
SEGUROS

COMPANYIA ANÒNIMA D'ASSEGURANCES

José María Verdés Cid
DELEGAT PROVINCIAL

AVUI PARLA...

FERRAN APARICI

• EL MOLLET: UNA MIRADA AL BOSC MEDITERRANI

1.—INTRODUCCIÓ.

El Mollet és una muntanya situada a l'actual terme de Sant Joan de Moró. A la dreta de la carretera de Moró a Vilafamés, aproximadament a la meitat del camí. La situació geogràfica és 40° 4' 50" N i 3° 36' E, com es pot veure al mapa adjunt.

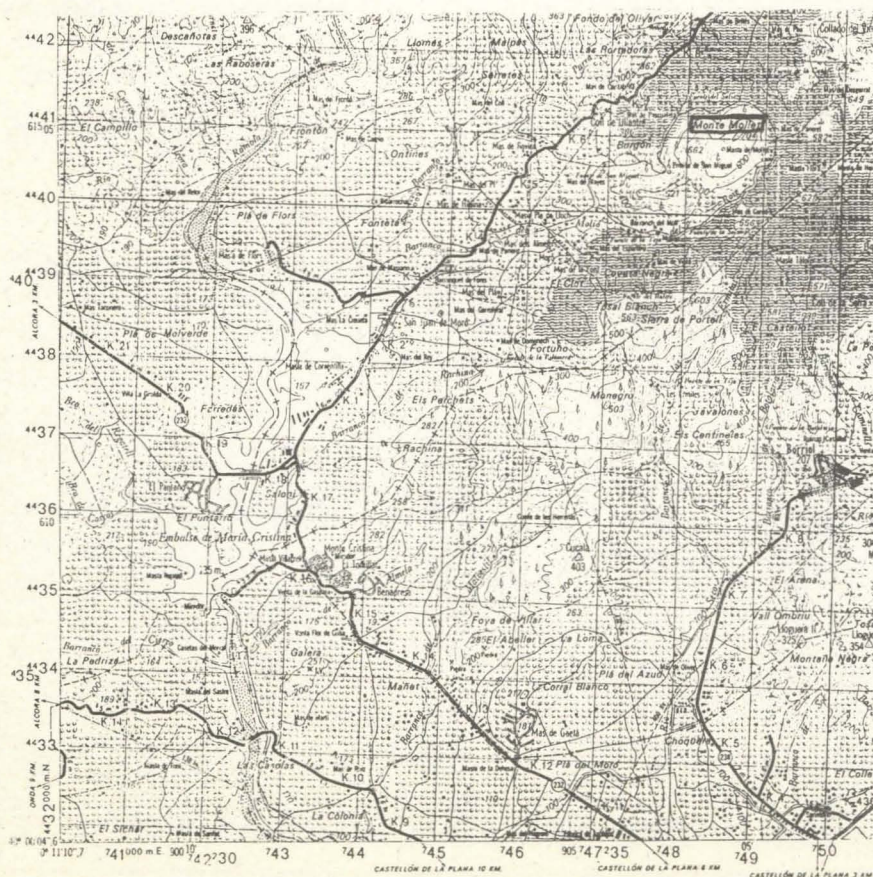
Amb una alçada màxima de 704 m. destaca de les muntanyes de la rodalia, i és visible des de molts kilòmetres en volta, especialment del nord i del nord-oest. Destaca també, vista des de la llunyania, pel color fosc de la seva vegetació, entre la qual

destaquen els cingles i xaragalls de roca roja.

Aquesta posició elevada feu que fora habitada, almenys en l'alta edat mitjana, si és que no ho fou abans. Per aquest mateix motiu, es fa referència al Mollet per a delimitar fites al llibre d'*Establiments de la Vila de Vilafamés*, fet l'any 1630. La cita també Cabanilles l'any 1795 en la seva obra «*Observaciones sobre la Historia Natural, Geografía, Agricultura, Población y Frutos del Reyno de Valencia*», el qual descriu literalment: «(...) Es feraz el suelo, pero regularmente inculto: los olivos y encinas de las llanuras, los viñedos é higueras de las faldas y cuestras, los madroños, labiérnagos, retamas, enebros y xaras en lo inculto crecen con lozanía, y se levantan á mayor altura que en otras partes. Es tal la multitud de arbustos que apenas dexan paso para subir á la cumbre de los montes, especialmente al llamado tosal del Mollet. No solamente inco-

modan aquí los arbustos y las matas, sino la desigualdad y puntas de las piedras, el desmoronamiento de los bancos, y la multitud de cantos que se hallan á punto de caer. Este monte debió formar en otro tiempo una sola mole con los que le cercan; pero las repetidas pérdidas que ha padecido y aun padece han aislado su cumbre. Desde esta se ven cuestras rápidas y despeñaderos hácia poniente, en cuyo fondo está la ermita de San Miguel; son mas suaves hácia el mediodia, y por ellas se pasa a otros montes de amoladeras (...) En la cumbre de este monte se conservan vestigios de población antigua. Hay parte de un algibe, y varias paredes de piedra sin mortero, pudieron formar cortas habitaciones alineadas é interrumpidas por sillares, ninguno de nuestros Autores habla de ese pueblo; los de Vilafamés creen que lo fundaron los Moros, y que se destruyeron antes de la conquista. Parece extraño que se habitase aquella altura de peñas descarnadas, sin agua ni tierra, y cerrada de precipicios (...)» Com podem veure, ja Cabanilles es queixa de la gran quantitat de vegetació, així com de la dificultat del terreny.

El Mollet presenta un cim aplanat amb l'eix en direcció NE-SW, que està delimitat per dues vessants orientades, *grosso modo*, l'una cap al sud i l'altra cap al nord. La primera és un cara-sol i es caracteritza per tenir una pendent relativament suau i la màxima insolació. La segona és l'ombria, molt més abrupta i amb penyassegats, i apareix tancada per dos flancs a manera de barrancada, la qual cosa l'aïlla de la irradiació solar. En ambdues vessants cal destacar la presència de xaragalls, productes de l'erosió de les roques.



2.—GEOLOGIA.

Des del punt de vista geològic, aquesta resulta ser també una zona molt interessant. A la base, per on discorreix la carretera de Sant Joan de Moró a Vilafamés, ens troben una de les poques zones de les comarques castellonenques on apareixen materials Paleozoics (Primària). Concretament es tracta de pissarres fosques molt plegades i fracturades, que en algunes parts contenen fòssils de vegetals. Aquests materials van ser datats com del període Carbonífer per Sos Baynat.

des a llevant, que formen les Serres de Borriol i la Peña, podem distingir les calcàries blanques del període Cretàcic, també del secundari. Aquests matèixos materials es podem veure també al costat esquerre de la carretera, al mateix nivell que els materials primaris. De fet cal destacar que la carretera circula prop d'una falla que fica en contacte materials primaris (pissarres) amb secundaris (calcàries cretàciques).

• • •



Mollet. Vista general

Foto: ROSA GARCIA

A mesura que pugem per la vessant, poc després de la carretera, afloren ja materials Mesozoics (Secundària). Estan formats per gresos rojos (els que Cabanilles descriu com «amoladeras o rodenos») alternats amb estrats d'argiles roges, que pertanyen al període Triàsic, sèrie del Buntsandstein. Més endavant, i per la zona del migdia del Mollet podem trobar algunes dolomites del mateix període, però de la sèrie Muschelkalk.

Per últim, i a les muntanyes situa-

3.—ACCESSOS.

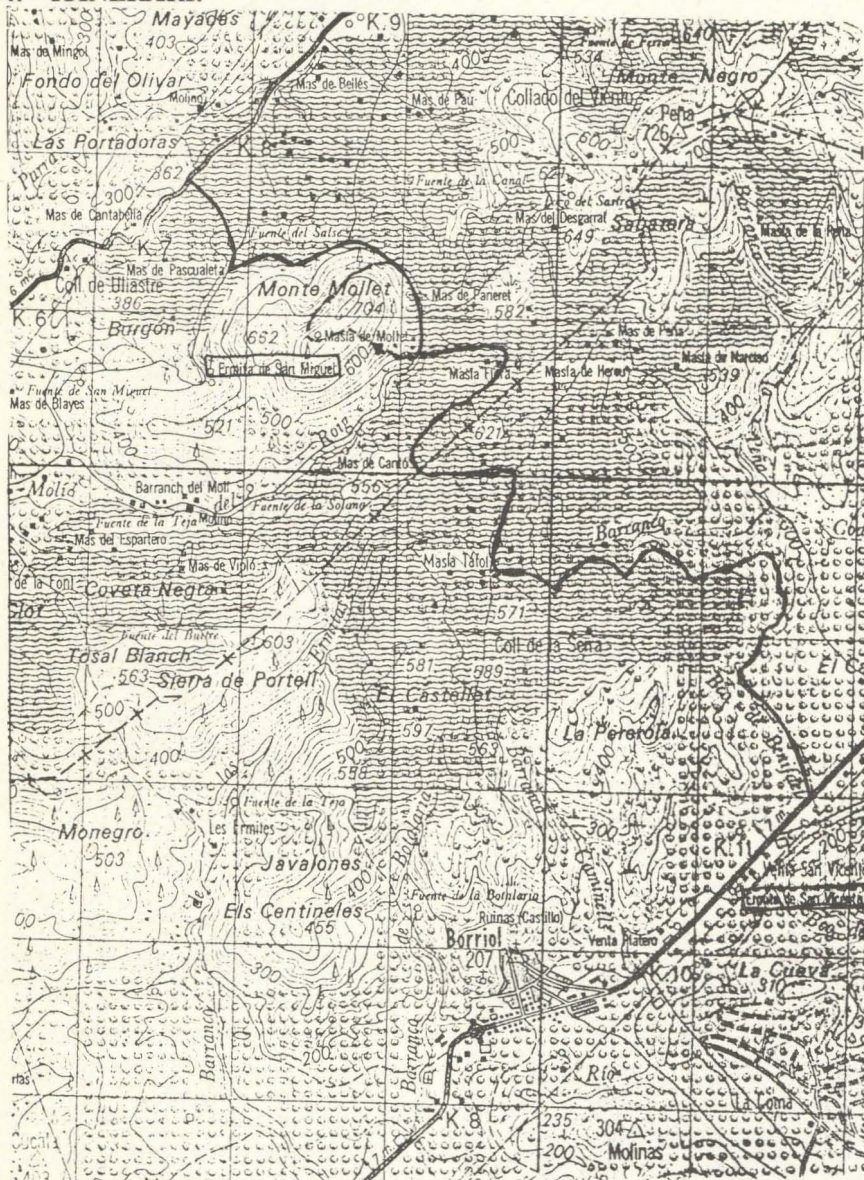
L'accés al Mollet es pot fer per diverses parts:

— Un camí seria per la carretera CS-232, ja esmentada, de Sant Joan de Moró en direcció a Vilafamés, i després desviar-nos pel camí de l'ermita de Sant Miquel. Aquest està situat a la dreta de la carretera quasi davant de la caserna dels Peons Caminers i abans d'arribar al barranc de Les Parres. Podem pujar per

aquest camí de terra, observant la vegetació i els materials geològics que hem dit abans. Aproximadament a la meitat de la falda, deixarem a la dreta el que es desvia cap a l'ermita de Sant Miquel (podem tornar a ella per menjar i veure-la) i seguirem endavant. Travessarem una mina d'argiles a cel obert, ara pràcticament abandonada, i seguirem fins a un punt on la pista fa un colze de 90° i gira cap a l'esquerra en direcció al mas del Caino i al Pou del Mollet. Just en aquest colze ens detindrem per començar l'itinerari.

— Un altre accés seria per la carretera CS-238, de Borriol a la Pobla Tornesa. Poc després de passar l'ermita de Sant Vicent, a uns 500 m., ens desviem cap a l'esquerra i pugem pel camí de La Serra que està asfaltat. El seguirem fins que s'acabe, on hi ha una gran roca plantada enmig d'una cruïlla de tres camins, seguirem el de més a la dreta. A cosa d'uns 500 m., veurem que a l'esquerra es desvia un nou camí que serà el que seguirem. Com de seguida veurem, aquest ens adreça en línia recta cap al Mollet, del qual podem veure la vessant de migdia. Tot i continuant per aquest camí, ens trobarem una bifurcació i agafarem la de la dreta que continua en direcció N, i que deixa a l'esquerra el barranc del Molí. Més endavant se li uneix per la dreta una nova pista, que ve de la Font de Sant Martí.

Hem de continuar pel nostre camí fins arribar a un fons amb bancals d'ametllers i oliveres on es troba el Pou del Mollet. Seguint avant deixarem a la dreta el mas de Caino, on hi ha un ramat d'ovelles, fins aplegar al colze de 90°, però ara cap a la dreta. Aquí pararem i ens prepararem per fer el recorregut de muntanya.

4.—ITINERARI.


Accessos i itinerari a seguir: ————— pista - - - - - senda

Començarem la pujada per la part de cara-sol, per a la qual cosa hem d'agafar una senda que comença a mà esquerra després de passar un bosquet de carrasques. Aquesta drecera està poc transitada i amb molta pendent, per la qual cosa es camina amb dificultat i és fàcil perdre-la. Durant tot aquest trajecte deixarem a l'esquerra el barranc del Molí. La senda s'acaba en arribar a una zona de menor pendent, amb uns pins grans, dalt d'uns cingles orientats cap al sud.

Des d'aquest punt hem de seguir cap a la dreta, camp a través, en direcció NW fins aplegar al cim, on

hi trobarem les restes de l'antic poblat medieval, disperses entre les carrasquetes. El trajecte no és gens còmode per la gran quantitat de vegetació que hi ha. Des del cim, dalt d'uns penyassegats que causen respecte, podrem fruit, si el temps ho permet, d'un panorama magnífic. Es veu des de la mar fins a Penyagolosa i des de la Serra de l'Espadà a les serres d'En Galceran i d'Alcalà.

Seguirem pel cim en direcció SW fins un poc abans d'arribar a un collet. D'aquí començarem a baixar camp a través, per la vessant d'ombria, fins a un xaragall. Per ell baixarem, anant amb molt de

compte, fins aplegar a una mena de petita plaça que és una antiga carbonera.

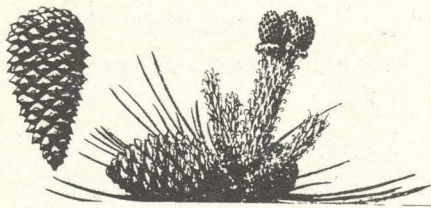
A partir d'aquest punt, seguirem una drecera, la senda de les carboneres, que en direcció NE travessa tota l'ombria, enmig d'una vegetació exuberant. Com que està també poc transitada és fàcil de perdre, però amb tot i això podrem seguir-la fins que aplega a prop de la pista que puja des de Sant Miquel, de manera que eixim un poc més baixos d'on hem començat.

Durant tot l'itinerari podem anar veient la vegetació que ens envolta, al temps que observant els animals que ens vagen eixint, fonamentalment les aus, rèptils i mamífers (o els senyals de les seves activitats, especialment en el cas d'aquests últims). És, per tant, molt interessant portar prismàtics i guies de camp per identificar les espècies, així com botes de muntanya per la duresa del terreny.

5.—OBSERVACIÓ DE PLANTES.

La vegetació del Mollet es correspon a un ambient típicament mediterrani, i és possiblement un dels principals atractius d'aquesta muntanya. Corològicament correspon a un àrea bioclimàtica situada entre la termo i mesomediterrània, amb unes associacions vegetals o sèries de vegetació potencial que són: *Quercetum rotundifoliae pistacietosum* per al cara-sol i *Quercetum mediterraneo-montanum* a la zona d'ombria. Aquests llatinismes ens indiquen quines són les plantes predominants, i amb elles tot un conjunt de plantes associades.

La vessant de solana és dominada per una densa bosquina —tipus maqui o garriga—, on podem trobar



Petjades de Porc senglar



com a espècies arbòrees la Carrasca [*Quercus ilex rotundifolia* (Lam.)] i el Pi blanc [*Pinus halepensis* (Miller)]. L'estrat arbustiu està format pel Coscoll o Garric (*Quercus coccifera* L.), Llentiscle (*Pistacia lentiscus* L.), l'Argelaga o Gatosa [*Ulex parviflorus* (Pourret)], Margalló (*Chamaerops humilis* L.), Ginebre (*Juniperus communis* L.), Bruc (*Erica arborea* L.), Bruc d'hivern o xipell (*Erica multiflora* L.), Romani o Romer (*Rosmarinus officinalis* L.), Timonet o Farigola (*Thymus vulgaris* L.), així com l'Estepa negra (*Cistus monspeliensis* L.) i l'Estepa blanca (*Cistus albidus* L.).

La vessant d'ombria conté una formació boscosa més densa i molt més ben conservada. Cal destacar la presència de l'Alzina (*Quercus ilex ilex* L.), la Carrasca [*Quercus ilex rotundifolia* (Lam.)] com la que hi ha a la vessant de solana, però que en aquesta zona presenta majors dimensions. Especial menció mereix el Roure valencià o de fulla petita, també conegut per Gal.ler o «Caramboixer» [*Quercus faginea valentina* (Cav.)] que destaca per presentar, amb més intensitat que els altres roures, el fenomen de la marcescència foliar, que consisteix en que les fulles, ja seques, romanen tot l'hivern a l'arbre donant-li un aspecte característic i original. A més destaca per presentar, amb més freqüència que en cap altre roure, les gal.les o macarullles o «caramboixes» produïdes per la infecció d'insectes. També hi po-

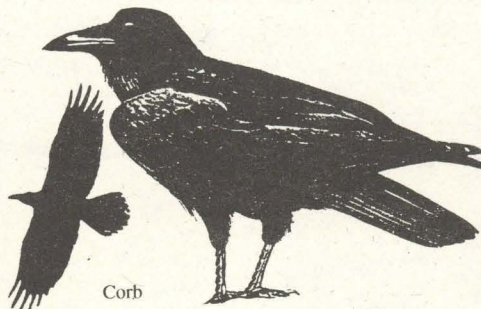
dem trobar el Pi blanc [*Pinus halepensis* (Miller)], el Pinastre [*Pinus pinaster* (Aiton)]. L'estrat arbustiu és molt dens i està caracteritzat per espècies com l'Arborcer o Cirerer d'arboç (*Arbutus unedo* L.), l'Arítjol (*Smilax aspera* L.), el Lligabosc [*Lonicera implexa* (Aitor)], l'Esbarzer (*Rubus ulmifolius* L.), l'Heura (*Hedera helix* L.), el Gal.li blanc (*Galium lucidum* L.), el Galzeran (*Ruscus aculeatus* L.) i l'Estepa borrera (*Cistus salvifolius* L.).

També podem trobar, en aquesta vessant, nombroses falgueres, així com molses i líquens recobrint les roques i les soques dels arbres, la qual cosa ens indica ja el grau d'humitat que hi ha. Per citar alguna de les

espècies més importants, destacaria: el Polipodi de muntanya (*Polypodium vulgare* L.), la Falguera aquilina [*Pteridium aquilinum* (Kuhn)], la Dauradella (*Ceterach officinarum* L.) i la Capellera de Venus (*Adiantum capillus-veneris* L.) que, segons la tradició popular, s'empra des d'antic per evitar l'alopecia i restituir als cabells la negror perduda.

6.—OBSERVACIÓ D'ANIMALS.

A més d'una gran quantitat d'insectes i d'altres artròpodes petits, cal destacar la considerable diversitat d'aus i mamífers que hi podem trobar. Entre les aus caldría assenyalar la presència de l'Aligot (*Buteo buteo* L.) que sol niar, el Corb (*Corvus corax* L.) i el Gaig (*Garrulus glandarius* L.) que també nien. A més de nombrosos passeriformes. D'entre els mamífers cal destacar la presència del Porc senglar (*Sus scrofa* L.), la Rabossa o Guineu (*Vulpes vulpes* L.), el Teixó (*Meles meles* L.), la Fagina (*Martes foina* L.) i la Geneta o Gat mesquer (*Genetta genetta* L.) entre d'altres. Els mamífers no sempre es poden veure, per tant, de vegades l'única manera de detectar-los és pels senyals (petjades, excrements, etc...) que deixen.



Corb



Aligot



Gaig



Geneta



Teixó

INDICACIONS PRACTIQUES PER A LA MARXA

Per tots els amants del càmping, vet aquí una recepta molt fàcil de seguir per tal de muntar la tenda;

si feu el que cal i agafeu com a ingredients: bona voluntat, una mica de destresa i bon humor (per si la tenda us cau a sobre le primera vegada), l'èxit està assegurat. De tota manera, cal seguir les següents instruccions complementàries:

sense empremtes «estranyes», està molt més bonic.

— El fet d'estar-se allà no ha de suposar una irrupció en la vida de la resta d'habitants del lloc.

— I per finalitzar aquesta recepta:

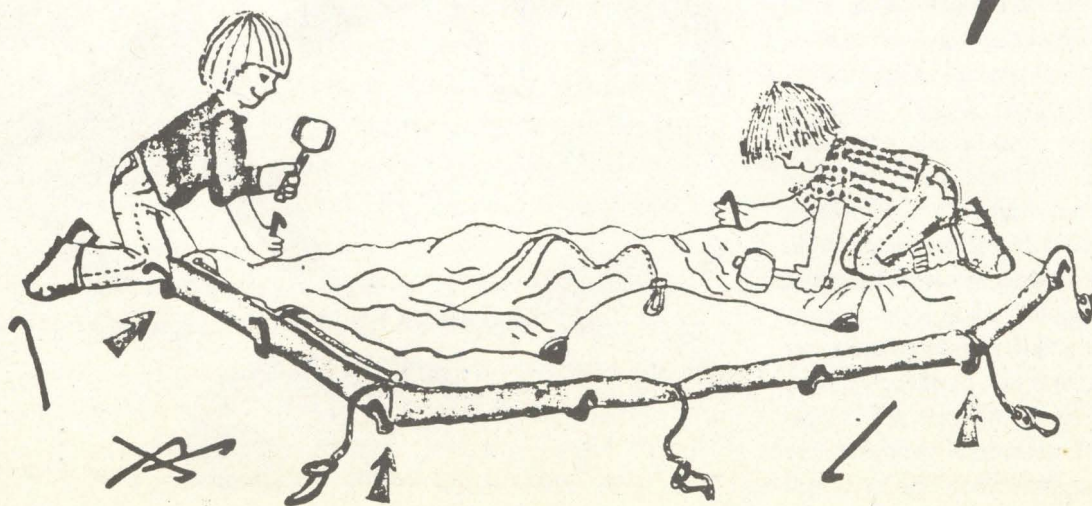
No jugueu amb el foc, que us cremareu!

— Cal endreçar i netejar el lloc on s'acampa, per tal que es puga utilitzar després, i perquè,

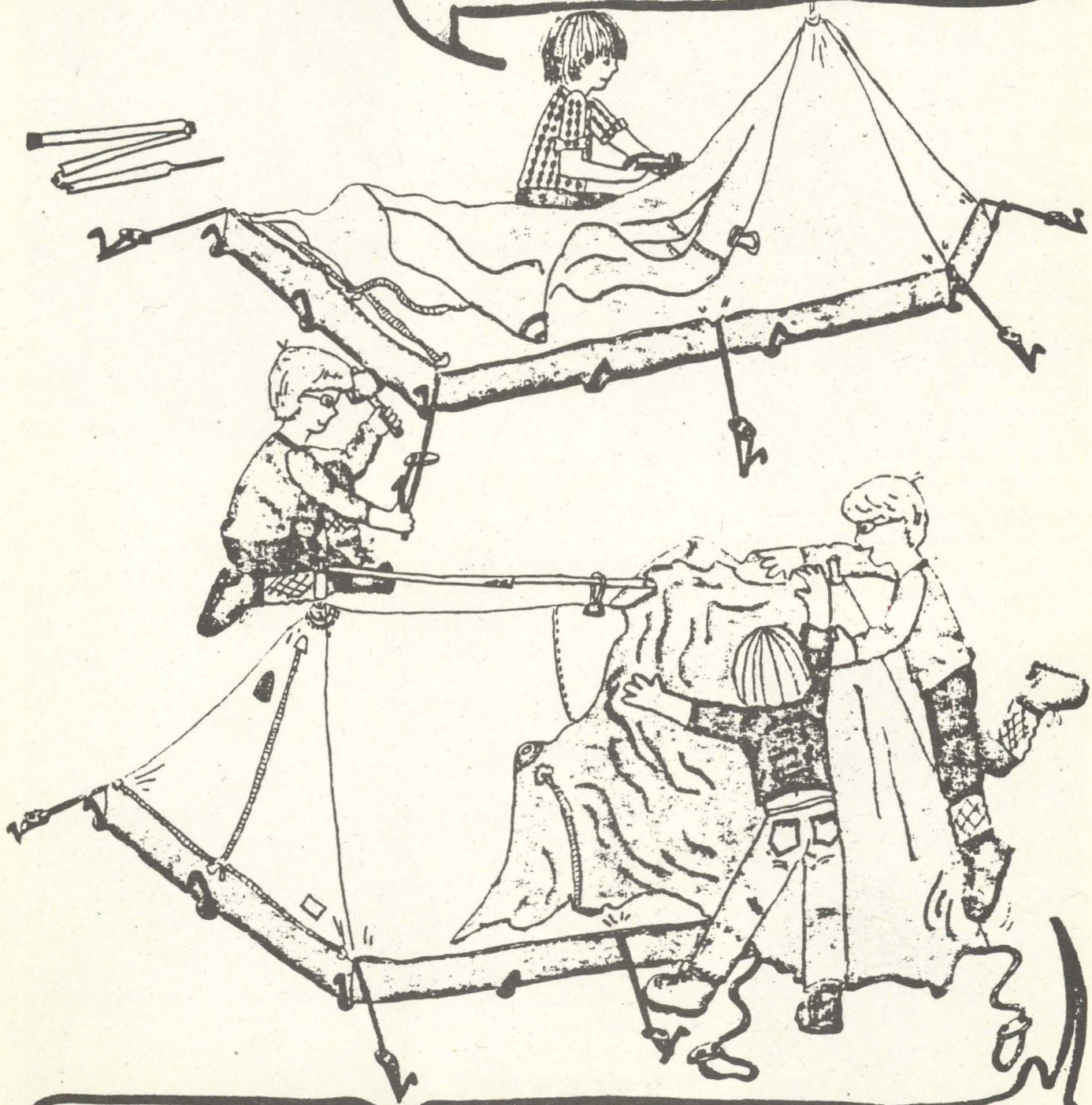
-Primer de tot, i un..... cop triat el lloc més apropiat: el netejarem de pedretes, branques, pinyes, cards, etc.



-Després estenem la Tenda i clavem les quatre cantonades del Terra, de manera que quedetens i sense arrugues, però no tibant.



-Ara es col·loquen els pals i acabem de posar la resta de les clavilles i els vents de la Tenda interior, Tensant-los.



-Per últim, col·loquem els "extensors" i la barra horitzontal, damunt d'aquesta el doble sostre que ha de quedar ben Tensat i separat de la lona de la Tenda.

ACTIVITATS PREVISTES

JUNY

	1	2	3	4	5	
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30			

JULIOL

				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

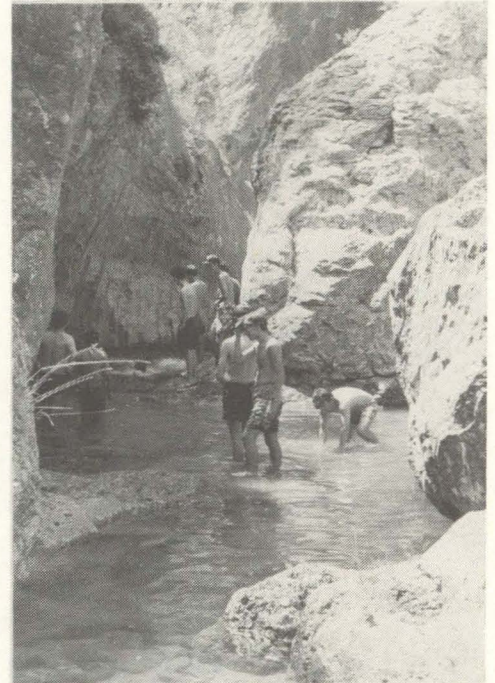
AGOST

1	2	3	4	5	7	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31				

19.—DINAR GERMANOR.
25.—FOGUERES SANT JOAN.

3.—BARRANC MAIMONA.
9-10.—FREDES - MATARRANYA.
11-17.—COLÒNIES INFANTILS.
18-25.—COLÒNIES INFANTILS.

X-X.—PIRINEUS.
13-19.—SANTIAGO.



SETEMBRE

			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30		

2-11.—PIRINEUS.

24-25.—BENASAL.

OCTUBRE

					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30
31						

9.—MARXA REGULARITAT.

16.—PUJADA ESPADÀ.

27-28.—CANTAVELLA-ARES.

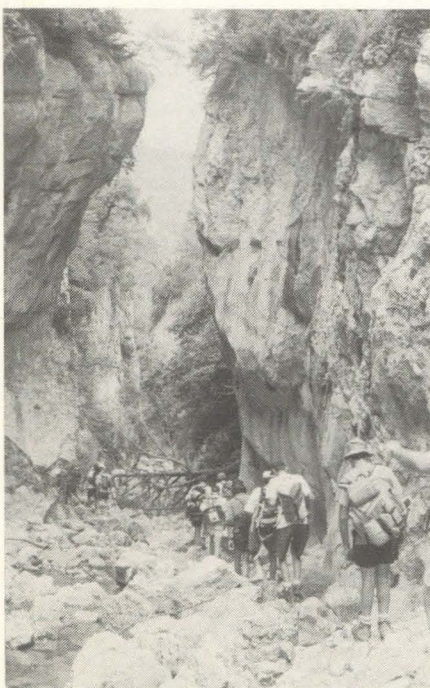
NOVEMBRE

					1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13				
14	15	16	17	18	19	20				
21	22	23	24	25	26	27				
28	29	30								

5-6.—MAS BARBERANS - CARO.

20.—COVA MERAVELLES.

26-27.—FREDES - ARES.



• **JUNY 19**

**DINAR DE GERMANOR
DEL CENTRE**

Aquest dinar volem fer-lo per tal d'aplegar-nos a gaudir d'una jornada de lleure. Pensem fer-lo a la restaurada Ermita de la Font de la Salut, a Traiguera, que de segur molts de vosaltres ja coneixeu. Oportunament ja informarem del què i com es farà.

• **JUNY 24 I 25**

FOGUERES DE SANT JOAN

Aquesta activitat, de les més antigues que organitza el CEC, aquest any es farà en dos dies.

El dia 24 per la nit i a la plaça del carrer Sant Roc, farem la foguera que ja venim fent els darrers anys; per la vesprada caldrà anar a per algilagues i llenya per cremar.

Passeu pel Centre el dimecres 22, tots els que pogueu anar a per llenya i quedarem.

El dia 25 a la nit, anirem a la Madalena a fer la foguera tradicional.

En principi no volem fer les altres fogueres que, tradicionalment, feiem, degut al greu perill d'incendi que hi ha i al problema que pel CEC suposaria que passés alguna desgràcia d'aquesta mena. Tot i això, estudiarem el cas, per si en algun lloc en concret és factible fer-la sense perill.



Cal que passeu pel CEC per informar-vos.

Observacions: Cal portar esmorzar. Es podrà dinar a Montanejos.

Preu: Socis, 400 pts.; no socis, 600 pts.

• **JULIOL 3**

**BARRANC
DE LA
MAIMONA**

Aquesta excursió l'organitza el company Josep Antoni Martín i bàsicament consisteix en fer el descens per aquest espectacular barranc, ple de tolls i estrets. És imprescindible dur banyador, espardenyes per anar per dins de l'aigua i boses de basura grans per a la motxilla.

Hora d'eixida:
7 del matí a La Farola.

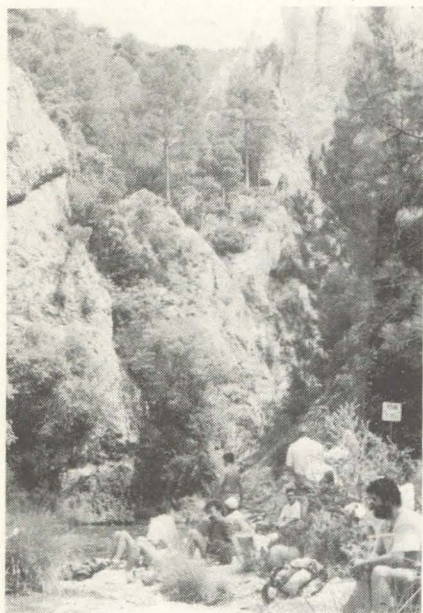
• **JULIOL 9 I 10**

**FREDES - LES GUBIES DEL
MATARRANYA - BESSEIT -
ULLDEMÓ - BESSEIT**

Com en el cas de l'excursió anterior, aquesta consisteix en creuar, després d'anar en bon troç des de Fredes, les gúbies del Matarranya. Es farà nit a Besseit i a l'endemà es remontarà el riu Ulldemó per a prendre el bany en els seus espectaculars tolls i admirar els seus impressionants paisatges. Es recomanen, banyador, espardenyes, motxilla «impermeabilitzada», gorra, ulleres de sol.

Hora d'eixida: 6 del matí a La Farola.





Observacions: Porteu boses de basura grans i qui no sapiga nedar que porte flotador.

Preu: Socis, 2.000 pts., i no socis, 2.500 pts.

- **JULIOL 11-17**
18-25

COLÒNIES INFANTILS

Els campaments seran al Mas de León en Cortes de Arenoso i tenim previst fer-ne dos de 8 dies cadascun. Les dates són del 11 al 17 de juliol, per a xiquets entre 7 i 10 anys, i del 18 al 25 del mateix mes, per a xiquets entre 11 i 14 anys.



El preu és de 19.000 pts. per xiquet, amb un descompte de 1.000 per germans o socis. En cada torn aniram un màxim de 30 xiquets, els quals dormiran al Mas en llits o bé algunes nits en tenda de campanya. L'últim dia serà el Dia dels Pares. En el preu entra el dinar per a 2 persones. Si en van més, cal dir-ho abans. Es tornarà del campament amb els pares.

Cal apuntar-se fins el 25 de juny.

- **AGOST X X**

PIRINEUS

Com ja vam fer l'any passat, aquest també volem, en principi, fer dues eixides als Pirineus. La primera és aquesta. Enguany la marxa seria des d'on van començar el darrer any,

Preus: Al voltant de 25.000, incloent-hi sopar, dormir i autobús.

Cal apuntar-se i oportunament es donarà informació.

- **AGOST 13-19**

CAMÍ DE SANTIAGO

Es tracta d'una excursió mixta. Cada dia part del camí es fa en autobús i part a peu. Es passa per Rabanal, Molinaseca, Villafranca, Cebreiro, Triacastela, Sarria, Portomarin, Palas de Rei, Ribadisió, Ar-



zúa, Arca i Monte do Gozo, abans d'arribar a Santiago de Compostela.

Preu: De 25.000 a 30.000 pts.

Cal apuntar-se i oportunament es donarà informació.

- **SETEMBRE 2-11**

PIRINEUS

Val el que s'ha dit de l'eixida d'agost.

- **SETEMBRE 24-25**

BENASSAL - L'AVELLÀ - VALLIVANA

Es tracta d'una excursió que recorre indrets poc coneguts per la gent i que ens permet d'aprofundir en el coneixement dels Ports i algunes de les seues construccions més representatives del pelegrinatge marià, com ara la Mare de Déu de l'Avellà i la Vallivana. També coneixerem la nevera de Catí, que formava part de l'antic comerç de la neu.

Hora d'eixida: 7 del matí a La Farola.

Preu: Socis, 1.000 pts.; no socis, 1.500 pts.

Observacions: Es dorm a l'Avellà.

LA FOTO FANTASMA

El fantasma del darrer número ha resultat Josep Antoni Martín i els intrèpits caçafantasmas han estat:

- | | |
|-----------------------|--------------------------|
| — Ferran Bellido. | — Marisol Ramos. |
| — Pepa Otero. | — Miguel Miravet. |
| — Ildefonso Fabregat. | — Ferran Martín Navarro. |
| — Guillermo Coll. | |

Tots han tingut molt bona punteria, però a la fi, per sorteig, el Trofeu (una samarreta del Centre) l'han aconseguit:

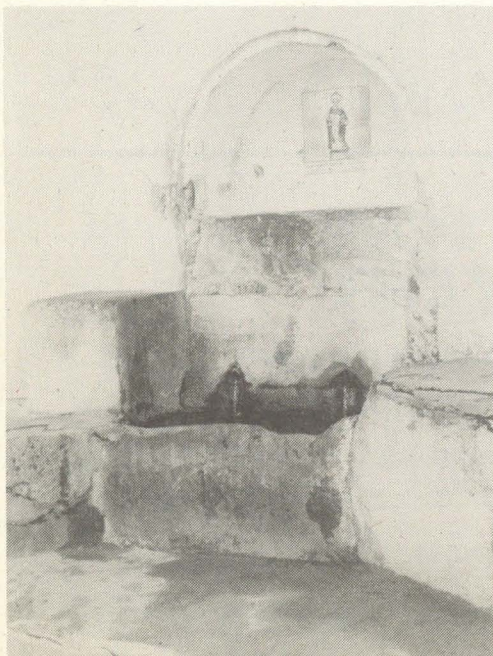
- Pepa Otero.
- Miguel Miravet.
- Ferran Martín Navarro.

Coneixeu, ara, a aquest fantasma disposat a ballar L'Anguila de Vila-real a «trope» mil metres d'altura?



LA FONT DE LA FOTO

Respecte a la darrera font fantasma, tres ho han intentat i han encertat. Corresponia als safareigs de Coratjar. Ells són: Guillermo Coll - Marisol Ramos - Joaquim Abella.



I què hem dieu de la font fantasma?
qui la tinguera per aquestes dates!
però per tenir-la cal saber on és.

Ho sabeu?

PASSATEMPS I CALAIX DE SASTRE

NOTES DE SOCIETAT DE L'ESTEL

1.—Diuen les males llingües que el segon dia de l'excursió a Beseit, mentre uns anaven al pantà i uns altres a Valderrobres, un grupet de viciosos es va tancar al bar de la plaça per tal d'esmorzar, i s'hi varen estar fins l'hora del dinar jugant al set i mig, bevent «carajillos» i parlant de dones. Els seus noms no ens han estat facilitats... De qui es tractarà?

2.—Els empleats d'Hisenda van darrere d'un element del Centre Excursionista que es dedica a vendre material esportiu de segona mà de forma clandestina, a uns preus abusius i de la manera més descarada (armilles, barrets, botes, etc.). No vull dir el seu nom..., però és algú molt proper al poder ¿!?. I és que els temps que corren estan d'una forma que per patir un atracament no cal anar a Sierra Morena.

3.—Un xàfec bo de debò fou el que li caigé damunt al «grup» a la sortida de Vallibona i anant cap a la Pobla de Benifassà. Varen acabar tots mullats fins els ossos, però, malgrat tot, no puc donar fe de que el seu ànim s'enfonsés en cap moment. La moral... ALTA!

4.—... I parlant de la Pobla de Benifassà, el local on es va dormir era també la llotja del peix, i no ens hi vàrem poder instal·lar fins que es va acabar la venda i varen retirar totes les caixes, amb l'oloreta conseqüent que ho impregnava tot. Al remat però, varen dormir bastant bé i tot.

Com va dir un famós torero..., hem torejat a places pitjors.

5.—En acabar l'any s'atorgaran els Premis Taronja i Llimona. De moment la candidatura per l'obtenció del Premi Llimona està encapçalada pel nostre amic Ernesto, per la seu famosa frase inoportuna: «Venga! Faltan cinco minutos!»

6.—Moltes felicitats a tots aquells que varen aguantar estòicament i fins el seu acabament la marxa Verge de Pallerols - Refugi Ferrera - Fredes. Va ser molt dura i vam arribar-hi tots de nit i extenuats. Com digué Napoleó a la batalla d'Austerlitz, quan passaran els anys, no més en nomenar que es va passar per allà, es podrà reconèixer un heroi.

Per cert, el «Presi» i Guillem van arribar al dia següent i a l'hora de la foto...

7.—Un punt negre pels xics del «staff»: per haver volgut donar-se una «dutexeta» a Molina de Aragón, varen fer que tot el grup sopés mitja hora més tard. Menys mal que el sopar va estar molt bé i al

remat tot es va arreglar... i és que el poder... ¡és el poder!

8.—Moltes felicitats a Arturo per tant bé com va organitzar la excursió al Tajo. El segon dia, amb la «caldereta» a l'aire lliure, fou fenomenal. L'únic punt negre: les tres hores de pista que ens va endosar l'Arturet a la fi del primer dia: ¡TAJO!... ¡DIDO! ¡TAJO!... ¡DIDO!

9.—I a cadascú el que li pertoca: va ésser molt oportuna la idea dels xics del «staff», de que, mentre es feia la «caldereta», es varen preocupar d'aconseguir cervesa i gasoses fresques per tothom. I és que, allà al fons, no són tan dolents com semblen..., ¡són pitjors!

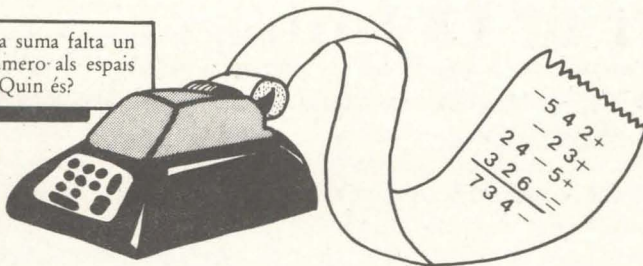
10.—Paco Foix ja està organitzant l'excursió que, cap a la fi de juny, ens portarà al Matarranya. Els qui no sàpiguen nedar, que es vagen entrenant, ja que, com sabeu, és l'única manera de creuar les Gúbies de l'esmentat riu. Que, ¿com estarà l'aigua?, em pregunteu... Doncs... ja us ho podeu imaginar... «¡Geladíssima!»

11.—¡Que torna! ¡Que torna! ¡Que torna Josep Antoni! Sí, amic meu, sí... per alegria d'uns i gran temor dels altres, Josep Antoni torna aquest any a l'excursió de Pirineus, i tornarà a campejar amb la seua figura característica per aquelles latituds. ¡Que no s'escampe el pànic! Diu que es portarà bé... ¡Això ja ho veurem!

JUGA AMB ELS NÚMEROS

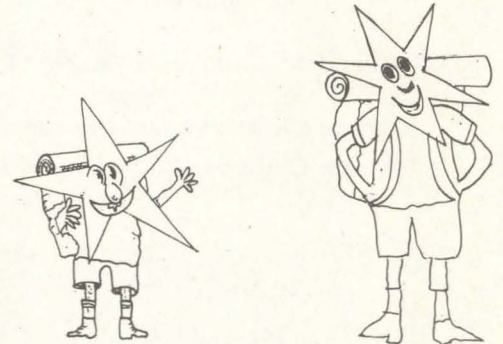
(Extret del Còmic CAMACUC)

En aquesta suma falta un mateix número als espais en blanc. Quin és?



Hem trobat aquests personatges:

Com es diran? Què faran? Qui els coneix?



VISION GRUP



OPTICA MAYOR

El compromís de serietat que la seua vista requereix

ULLERES DE SOL D'ALTA PROTECCIÓ:

Per • Muntanya
• Mar
• Neu
i tots els esports, des de 2.900 pts.

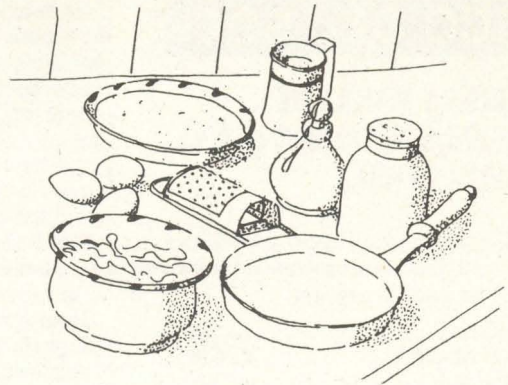
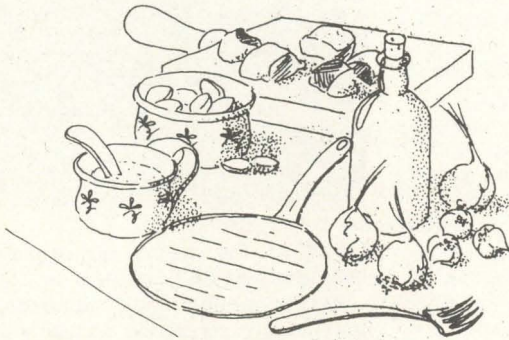
Major, 16 - Telèfon 23 53 12 - 12001 CASTELLÓ

EL RACÓ DEL FOC

• «LLANDA» (Corder al forn amb creïlles)

Ingredients (per 4 persones): 8 bons talls de carn de cuixa de corder o 16 costelles (també es pot substituir per pollastre o vedella), 1/2 Kg. de creïlles, 1 ceba grossa, 1 tomata grossa, 2 dents d'all, 2 branquetes de juliverd, sal, oli, pebre (facultatiu), aigua.

Preparació: Es pelen les creïlles i es tallen a llengües de 1 cm., es posen arreglades damunt d'una plata de forn, es salen una mica. Es posa la carn damunt les creïlles, s'hi posa sal i pebre. Es pela la ceba i es talla molt finament; s'aboca damunt la carn. Es ratlla la tomata i es barreja amb l'all i el juliverd tallats molt petits. S'aboca tot damunt la resta d'ingredients. Es posa una mica més de sal, un bon raig d'oli i un got d'aigua. S'enforna a temperatura forta. Quan tot està ben cuit, es treu i es menja ben calent.

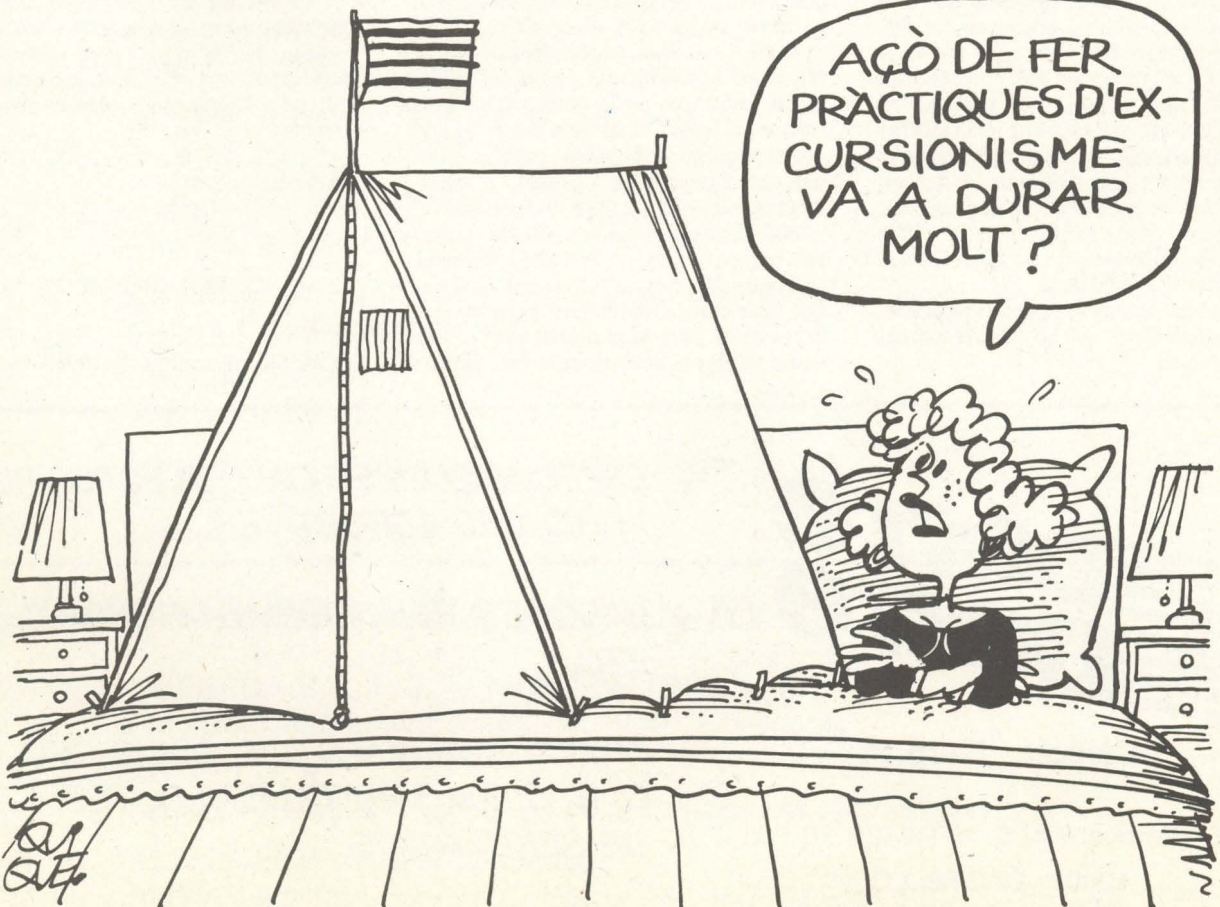


• CORONA

Ingredients: 250 gr. d'ametlles moltes, 250 gr. de sucre, 250 gr. de carabassat, 6 ous, un motlle en forma de corona untat amb mantega.

Preparació: Es ratlla el carabassat i es barreja amb els rovells dels ous. Es baten les clares a punt de neu amb un pessic de sal fins que estiguen ben dures; s'hi aboca el sucre i es treballa fins que estiga ben desfet. S'hi aboca l'ametlla i es barreja. S'aboca una mica més de la meitat de la pasta d'ametlla dins del motlle. Es posa, amb molta cura i a cullerades, la pasta de carabassat damunt la pasta d'ametlla, vigilant que no s'enfone i que no toque les parets del motlle. Es cobreix tot amb la resta de la pasta d'ametlla. S'enforna i es cou a 200° C. Un cop és cuit, es deixa refredar i s'aboca damunt d'una plata. Es cobreix amb crema pastissera i es decora amb cireres escarxades i amb ametlles torrades i tallades a llenquetes. És millor menjar-se el pastís 1 ó 2 dies després de fet.

el de QUIQUE



RACO DEL SOCI

• TERCERA MARXA DE PIRINEUS, SETEMBRE DEL 93. ZURIZA - TORLA

Aquest any la classificació general per punts (integrant categories Senior i Junior), ha estat la següent:

ISMAEL	535
JUAN MANUEL	529
FRANCESC	528
ARTURO	525
CARMEN	520
ERNESTO	519
CARLOS	515

La resta de participants, fins a dinou, han obtingut menys de 500 punts, i algú, fins i tot, alguna penalització, encara que ningú no va entrar amb el control tancat. Tots van arribar i, per tant, podem concloure que l'edició actual ha estat la més complerta i amb menys incidents de les tres realitzades fins ara.

El premi a la desgràcia me'l vaig endur jo, amb una esguince al turmell feta el primer dia i que em va obligar a portar una bena al peu i prendre antiinflamatoris durant tota la setmana. (Receptats pel personal sanitari que venia amb nosaltres i, que ninguna prova d'orina va detectar doping!, no us penseu, eh?... Era tot ben legal.)

Bé, a hores d'ara ja haureu endevinat que m'han encomanat contar-vos la història de les marxes pirenaïques que fins ara s'han fet, i voldria començar per dir-vos que l'edició del 93 ha estat per mi la millor. La millor no des de'l punt de vista de l'aventura, ni potser del paisatge, ni de l'economia, ni de «grans realitzacions muntanyenques», etc. En totes aquestes valoracions podríem discutir, i de ben segur tindrieu arguments millors que els meus, però sí que es tracta de la millor veient-ho pel costat de la planificació, organització i realització.

I la millor no vol dir que no sigui susceptible de millora, que ho és, i aprendrem d'ella també.

Ja hem après que es pot portar cotxe de suport, però sense gastar-lo com a «maletero», i que la persona que condueixi no vulga caminar. Si es dona el primer cas, ens enduem quatre vegades més del que necessitem, i el del vehicle es passa tot el dia carregant i descarregant a més de conduir. I si es dona el cas de que el qui condueix vol caminar... millor li fora haver-se quedat a casa, perquè es passarà una setmana envejant tota la gent de la excursió.

Hem après també que sense vehicle es pot passar perfectament, i que, en cas d'algun accident, hi ha bona cobertura d'auxilis al Pirineu.

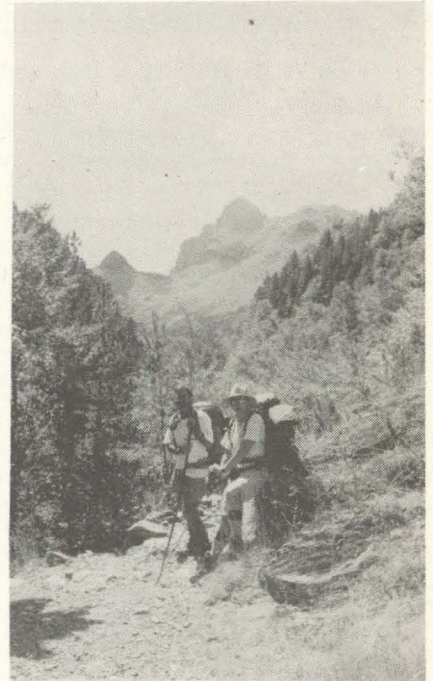
D'altra banda, la gent que hi va, ho fa cada vegada amb més consciència i preparació i, pel que sembla, també aquest aspecte té perspectives de millora (excepte tres o quatre fumadors i algú ja entrat en anys que qualsevol dia haurà d'anar amb el INSERSO, etc.).

I, lligant aquest darrer punt, tancaré aquest primer capítol de la marxa d'aquest any 93 com ha començat. En uns altres ja us contaré què vam fer i per on vam anar. Us contaré fins i tot com són els Banyes de Panticosa per dins, però això ja és un altra història i veurem si me la deixen contar... Ara, com que no tinc massa coses de les quals polemitzar, ho faré de les carreres a la muntanya.

En primer lloc, vull aclarir que no em refereixo exclusivament a aquesta marxa ni a la gent que hi va estar, sinó que es tracta d'actituds que ja he vist a d'altres persones també, i en diferents ocasions. Heu vist que he iniciat el relat amb una classificació. I és que a l'arribada a Torla va haver sprint i tot. Com sona.

Això no té més transcendència que la purament anecdòtica, si no fós perquè en alguns moments de la marxa alguns no vam tenir temps ni de veure el paisatge, quant aquest demanava parar, seure damunt d'una pedra i gaudir, o senzillament passetjar en lloc de marxar.

Per quina raó anem a la muntanya?... Per batre records?... Per dir: «He estat enllà» o «He muntat tal o qual cim»?... Per anar el més ràpidament possible des del punt de partida al d'arribada?... Per treure'ns alguns dimonis amagats i deixar-



los allà?... Per realitzar-nos com alguna cosa que no som i voldríem ser?...

O per gaudir d'una caminata, els paratges que ens ofereix, les aigües que la travessen, la fauna i flora que ens envolta i fer-la durar (dins dels límits del que és raonable, és clar), fins arribar on anem?...

Potser siguin totes juntes les raons, o potser n'hi hagi una de sola o en siguin d'altres. Tampoc vull dir que unes siguin bones i les altres dolentes. En qualsevol cas, no estaria de més que cadascú de nosaltres es fera les preguntes i procurara contestar-les. N'hi ha moltes més, i totes amb respostes, i la resposta no està en el vent, com deia la cançó, sinó en nosaltres mateixos.

Fins una altra...

JOSEP MIQUEL LLORENS

Castelló, desembre de 1993.

**corre[®]
corre**

Calcem l'esport

C/ Campoamor, 5 - Tel. 23 16 20

12001 CASTELLÓ

— ESPECIALISTES EN CALCER ESPORTIU
I PRENDES ESPORTIVES.

— BÀSQUET, SENDERISME, «RUNNING»,
ETC.

— PREUS ESPECIALS ALS SOCIS DEL
C. E. C. EN SABATILLES I BOTES
DE SENDERISME.



DIPUTACIÓ
D E
CASTELLÓ

LLIBRES PUBLICATS DURANT L'ANY 1993

Bernat Artola: La terra i les passions.

Lluís MESEGUER.

Col.lecció Universitària.

La Plana de Castelló. Estudio geográfico.

QUEREDA SALA, J.; ORTELLS CHABRERA, V.

Col.lecció Universitària.

GR7. Sector II. Sant Joan de Penyagolosa a Arteas.

Josep Antonio MARTIN I CLAROS.

La visita pastoral a la diócesis de Tortosa del Obispo Paholac, 1314.

M. T. GARCIA EGEA.

Història i Documents.

El Hamiltoniano reducido a un cuerpo.

Josep PLANELLES FUSTER y otros.

Les Normes de Castelló.

Coedició Universitat Jaume I.

Ceràmica d'Onda.

Francesc ESTEVE GALVEZ.

Antigona a Debat. Quadern de l'alumnat.

Joan M. MARIN TORRES.

Antigona a Debat. Quadern del professorat.

Joan M. MARIN TORRES.

Cuadernos de Prehistoria y Arqueología Castellonense. Núm. 15.

Estudis Castellonencs. Núm. 5.

Entre dos banderas.

Rafael RIBES PLA.

Isabel Ferrer i el seu temps: Castelló al segle XVIII.

V. V. A. A.

Col.lecció Universitària.

LLIBRES DE PROPERA APARICIÓ

QUEREDA SALA, J., y MONTON CHIVA, E.

Las lluvias torrenciales de la Comunidad Valenciana.

ROSELLO, R.

Catálogo florístico y vegetación de la comarca del Alto Mijares.

ALBUIXECH MOLINER, Jesús.

Nuestros árboles.



- **SEU DEL C. E. C.**—Isabel Ferrer, 60 - Telèfon 23 44 90 - CASTELLÓ.
- **HORARI.**—Dimecres i divendres, de 20 a 21'30 h.
- **FORMA D'INSCRIPCIÓ A LES ACTIVITATS.**—Adreçar-se al C. E. C. una setmana abans de l'activitat com a mínim (es pot fer per telèfon). No cal ser soci per participar-hi.
- **FORMA D'ASSOCIAR-SE:**
 - Complimentar la fitxa i l'ordre de domiciliació bancària que se us lliurarà al C. E. C.
 - Portar dues fotografies tamany carnet.
 - Abonar la quota d'inscripció.